

objevuje názor, že možnost přemístit sídlo do zahraničí a ze zahraničí by mohlo přilákat zahraniční kapitál, nicméně je zde jistá obava, kvůli ochraně zaměstnanců, věřitelů a dalších dotčených třetích osob. Bohužel jisté výbory považují za zbytečné se pouštět do určitých činností v této oblasti, když ještě není zpracován návrh na úrovni ES.¹²⁴

Nicméně v návrhu nového zákona obchodních společností je kapitola 17 věnována přemístění sídla jak do Dánska, tak z Dánska. Umožňuje ovšem pouze přemístění v rámci zemí EU / EHP s tím, že cílová země musí tento přesun umožňovat. Pro společnosti přemísťující své sídlo z Dánska je stanovena podmínka dostatečného zabezpečení zaměstnanců, vypracování plánu alespoň v rozsahu jak stanoví ustanovení § 320, zajištění věřitelů, schválení valnou hromadou. Společnost, která si vybrala jako cílovou zemi Dánsko, si musí sehnat osvědčení ze státu původu, že dodržela všechna formalita a úkony pro přemístění. Po předložení osvědčení Generální ředitelství obchodu a společností zapíše toto přemístění do rejstříku.

8. Závěr

Ve své práci jsem se snažila ukázat, že současný vývoj v zemích EU, zejména v České republice a Dánsku pod vlivem rozhodování a legislativních prací, jde stále dopředu ve prospěch rozvoje trhu a svobodného výkonu činností společností bez ohledu na stát založení či sídla, nicméně historické základy právních řádů a politická situace jsou silnými protivníky v tomto rozvoji. Mnoho členských států stále měří dvojím metrem. Pod vlivem rozhodnutí ESD sice uznávají společnosti, které přemístí své skutečné sídlo na jejich území, ale společností založeným na jejich území pevně přikazují schodu obou sídel, čímž brání možnosti přemístit do jiného státu.

V otázce definice společností či úpravy sídla se zdá, že je výklad spíše komfortní a právní předpisy ES mají ve svých pojmech dostatečně široký rozměr, aby pokryly rozdílnou úpravu členských států a v této oblasti by se neměly projevat žádné problémy.

---

¹²⁴ Srov. ibidem, s. 433.

Při rozhodování o osobním statutu se právní předpisy členských států pod vlivem rozhodnutí ESD stále více sblíží a postupně opouštějí teorii sídla, nebo ji alespoň limitují tak, aby se nedostaly do rozporu s právním řádem ES, což osobně považuji za velmi užitečný přístup, který ukazuje, jak rozhodnutí ESD může usnadňovat společnostem pohyb v rámci ES.

Zarážející je, že ačkoliv první snahy upravit přemístění sídla se objevily již ve studii v roce 1993, do současné doby nemáme žádnou úpravu a ani pevný koncept, který by chtěly orgány ES následovat. V roce 2007 byla vypracována velmi podrobná zpráva o hodnocení vlivů¹²⁵ (viz kapitola 7), kde byly zhodnoceny všechny možnosti a vybrány nejvhodnější řešení. K další činnosti to ale nevedlo a Komise se nakonec rozhodla ani návrh směrnice EP nepředkládat. Zajímavé ovšem bude, jak se Komise postaví k usnesení Evropského parlamentu o přemístění sídla do jiného členského státu, který se 10. března 2009 vyjádřil tak, že žádá Komisi o vypracování návrhu o této otázce do 31. března téhož roku, což si myslím, že je více než šibeniční termín, i když je nutno připustit, že většina prací již v Komisi proběhla, když probíhala příprava návrhu 14. směrnice, v roce 2007. Tímto se domnívám, že EP poslal jasnou zprávu, že úprava v této oblasti je potřebná a je nezbytné, aby společnosti měly jasně definovanou možnost a postup, jak přemístit své sídlo.

Domnívám, se že, dosavadní úprava, kdy společnost musí být nejprve ve výchozím státě zrušena, aby následně mohla být v cílovém státě založena, je nejen velmi složitá a nedostatečná, ale hlavně vnáší silnou právní nejistotu nejen mezi společníky a členy společnosti, ale i mezi věřitele a další dotčené osoby, které velmi jednoduše mohou ztratit možnost domoci se svých práv, když společnost bude zrušena a právní subjektivita tím přerušena. Proto doufám, že 14. směrnice bylo v dohledné době přijata, aby ulehčila situaci společnostem a vyjasnila dosavadní nejistotu v této otázce.

Další vývoj by mohl v této oblasti být velmi zajímavý, jelikož se ukazuje, že ačkoliv se jevila možnost využít při přemístění sídla Nařízení o SE či Směrnicí o přeshraničních fúzích jako dostatečná, praxe ukázala, že to tak není a že je nutno

---

¹²⁵ Impact assessment on the Directive on the cross-border transfer of registered office, SEC(2007) 1707.

nastavit stejná pravidla pro všechny členské státy i v oblasti přemístění sídla z jednoho členského státu do druhého, aniž by ztratily právní subjektivitu, ale přitom nemusely vydávat velké náklady či podléhat složitému byrokratickému postupu.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že úprava této otázky v právním řádu České republiky a Dánska bude, pod vlivem rozdílného vývoje právního řádu odlišná, je možno najít mnoho stejných či alespoň podobných úprav. Z části je to jistě ovlivněno tím, že oba státy jsou členy ES, ačkoliv Dánsko již od 1. ledna 1973, a Česká republika teprve od 1. května 2004. Musely tedy přizpůsobit svůj právní řád evropské úpravě (ačkoliv Dánsko nepřistoupilo k maastrichtské Smlouvě o Evropské unii, jelikož ji dánští občané v roce 1992 v referendu odmítli), ale i náhled na mnoho otázek je podobný, např. otázka nutnosti mít skutečné a registrované sídlo stejné. Oba státy vyznávají teorii inkorporační a snaží se zajistit ochranu svých občanů.

Je ovšem nutné zmínit určité rozdíly, které se vyskytují. Dánsko má např. velmi silnou úpravu ochrany zaměstnanců, více chrání své území před společnostmi pouze s fiktivním sídlem v zahraničí, ať již výše zmíněnou zárukou na daňové závazky, či pevně stanoveným postupem, jak mohou zahraniční společnosti vyvíjet svou činnost na jeho území, tj. prostřednictvím pobočky. Domnívám se, že Česká republika má v těchto otázkách úpravu volnější a umožňuje širší rozsah výkonu činnosti zahraničních společností na svém území. Úprava přemístění sídla je již v české legislativě zakotvena, ačkoliv toto ustanovení zatím není naplněno mezinárodní smlouvou či právní úpravou ES. Na druhou stranu Dánské království je flexibilnější v přijímání změn, a jestliže bude přijat nový Zákon o obchodních společnostech jak je navrhnut, bude jeho úprava jasnější a pro společnosti přijatelnější než česká.

Bude tedy velmi zajímavé sledovat další vývoj v oblasti společností v mezinárodním právu soukromém, jaký dopad bude mít zatím velmi čerstvé rozhodnutí ve věci Cartesio na další postup a jakým směrem se ES bude dále vyvíjet i v souvislosti s předpokládaným přijetím Lisabonské smlouvy a případným dalším rozšiřováním počtu členských států.